

PAJOR TAMÁS EMBER – HÁTRÁNY,

VERSESKÖTET

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2025

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

JOM KIPPUR

A bárány önként nyújtja
át nyakát a késnek,
mintha ezért élt volna.
A kecske dacosan ellenáll,
a bika pedig életveszélyes.
Az milyen neked,
ha mára van meghirdetve
kivégzésed napja?
És senki nem tudhatja
meg az okát.
Mindenki másnak
ez is csak egy nap
a sok közül.
Mire gondolsz, ha már
nem lesz szükség ruháidra,
azok nemességüknel fogva,
jó áron cserélnek majd gazdát?
Az milyen, hogy akiket szeretted,
részei lesznek a vérokádva helyeslő,
dermedve borzongó, elforduló tömegnek?
És az egyetlen, akiben igazán bíztlál,
most hallgat? Pont most,

amikor jobban kéne szólnia,
mint eddig bármikor.
„Micsoda az erőm,
hogy várakozzam;
mi az én végem,
hogy türtőztessen magam?
Kövek ereje az erőm,
vagy acélból van a testem?”
Mégis különbözik ez a nap
minden más naptól:
ma nincs remény senkinek.
De ha elmúlik a ma,
te leszel a remény mindenkinek!
A szövevénybe akadt kos fokozhatatlanul
boldog végkifejlet évezredek olvasóinak.
De az a kos,
amit Ábrahám megpillantott...
Az a csapdába esett szerencsétlen,
boldogító kos...
Az mit érzett?
Minden állat
csak egy állat a sok közül.
De ha neked kell megölni,
te mennyire vagy állat?

Hát akkor bogozd ki azt a kost,
és sokáig simogasd azt a bárányt,
majd vedd elő a kést,
és ne fordítsd el a fejed!
Halálra fagyott Izsákok vagyunk mind.
De mindjárt holnap van.

MOST EGY KEGYETLEN MONDAT JÖN

A kutyatulaj saját élethosszát méri cserélődő állatain.
Most egy kegyetlen mondat jön.
Anyám túl sokáig dolgozott,
hogy nekem legyen időm ezt megfigyelni.

TÖRD ÖSSZE A SZÍVEM

Törd össze a szívem,
ne maradjon kemény.
Törd össze a szívem,
hadd legyen az enyém.

Mert helyettem nincs senki,
se bárki, se némelyek.
Legyek összetört,
de legalább én legyek.

Nyúlj mélyre, érezzem,
jelentek még veszélyt.
Hogy majd újra értsem
a fülbe súgott ne félj-t.

Üss meg, mert a csók
fájóbb, mint a pofon.
Csak a rejtetlenség
marad végső fokon.

Semmi nem mond semmit
már semmilyen szájon.
Csak egy igazit mondj,
de az legalább fájjon.

ÁLMOMBAN

Álmomban mindenki egyenlő,
vagy ha nem, az se baj.
Álmomban nappalimban
forgalom van, zsong a utcazaj.
Álmomban veled, vagy nélküled,
de mindig én vagyok.
Gyávaságom, vágyaim
között megnőnek a hézagok.

Álmomban illetlenül összefolyik
valós és hazug,
hallom, ha leáll a motor,
viszont nem hallom, ha zúg.
Álmomban pont, akitől féltem,
oly kedvesen megdicsért,
álomban minden mindegy,
mégis úgy érzem, van miért.

Álmomban az is magától
értetődő alapképlet,
hogy lecsúszok egy díjról,
aztán kiderül, maradt még egy.

Álmomban ami mással túl sok,
az veled túl kevés,
a feszült állati készenlét
helyett itt az elernyedés.

Álmomban megbocsátok,
vagy félek attól, akinek nem.
Itt minden mindennel összefügg,
kitetten állok a hidegben.
Álmomban harapnak
a nappal alvó, ébredő rémek.
Felriadok és megnyugszom,
mégiscsak élek.

Álmomban van, hogy üldöznek
és elfutnék, de nem tudok.
Máskor meg nem bánt senki,
csak én tudom, miért, mégis elfutok.
A legrosszabb, ha üvöltenék,
de nem jön hang a torkomon.
Elfelejtettem, mit mondott
erről az orvosom.

Álmomban szétfoszlik az erkölcs,
de a bűn mégis éget.
Ott elhatározom, hogy újra
megkereslek téged.

A legjobb álmom tengerpart,
Amerika nyáron.
Ébrenlét és álom küzd,
de az győz, amelyik az álmom.

LÉTSZAKASZOK

Vannak létszakaszok,
mikor szétszakadok.
Harap a gép,
de maradnak belőlem
szép darabok.
Mi az, amit más akar,
mi az, amit én akarok.
Akik szabadok,
azon az áron lehetnek
még szabadok,
hogyan bevallják
az altudati alkukat,
miket az ész tagadott.
Mert ez hazudik,
mint a vállalatok.
Vállalom én is a rémalakot,
mert fény adatott,
és újrakezdem,
amit a szívem
egyszer félbehagyott.

Maradok itt,
nyomom a karaokét,
és ez arra okít,
hogy az egyenes
néha kanyarodik.
Nézem a képet,
állítom az élet.
Állítom, nem ez az élet,
na de ha kisunokám lesz,
merre tolom majd
a babakocsit.
Hadd legyen szép emléke:
ad a papa csokit.
A dalnak nem lehet vége,
de sok a jel,
és mind szakadozik.
Hát, c'est la vie,
amíg ver a szív,
beleszívok a levegőbe,
és jön a rím:
ez nem az ámen,
és nem a Neurotic.